

אמרי שפר "רצד"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אדם טיפוש חושב שהוא חכם, בזמן שאדם חכם מודע לכך שהוא שוטה.

אדם שיש ברשותו חפצים שאין לו בהם צורך ואחרים יכולים להיעזר בהם אינו רשאי לזרוקם ועובר בזה על דברי הגמרא 'לא ישפוך אדם מי בורו ואחרים צריכים לו' א"כ יש לו טרחה יתרה (יבמות מד; וכ"פ המ"ב טו סק"ג)

אדם שמשים לב בשבת שקשר הציצית האחרון רפוי אסור להדקו בשבת משום איסור קושר, שהרי קודם ההידוק אין בו שם קשר אומן, ואחר שהוא שמהדקו הרי עושה ולקשר אומן וחזק (קצות הש"ל ח"ב סי' קכ"ג ב"ד דה"ש סק"ד, הגרשז"א של חן שלמה סק"א אות ה', חוט שני שבת ח"ב פל"ד סוף סק"ב).

אחד הקשיים בדרך אל השמחה הוא תסמונת ההשוואות. קורח היה יכול להיות מרוצה מאד במה שהיה לו, אילולי קיבל אליצפן את נשיאות השבט. כעת, כשהעמיד את עצמו לעומת בן דודו, צפה על פני המים חוסר שביעות הרצון. מנת משכל, עושר, וגבורה... כל אלו שורשם נעוץ בהשוואות. ועשיר – עשיר הוא זה השמח בחלקו. הימנעות מן ההשוואות מאפשרת לאדם להודות לה' על מה שיש לו, במקום לבכות את אשר יחסר.

אם אין לנו מקור של סיפוק, של הטענה, של חיות שעושה לנו טוב בלב - זה עניין של זמן עד שחלילה נכמוש ונצטמק.

אם נביט על השני בעיניים טובות, נגלה לפתע את הטוב והנאצל שבו. אך אם נגיע לכל דבר ועניין מתוך מידות רעות והסתכלות רעה, הרי שמיד נביט בפגמי השני בחסרונותיו ובנקודות החושך שלו. ההרגשה של דיבת הארץ או טובת הארץ, תלויה בתוככי לבנו ובהסתכלותינו. אין בנמצא מידה טובה שהרכילות אינה יודעת לכלות.

אם נדבק אוכל על אותיות שבספר נראה שאין להורידו בשבת שהרי זה כמו הסרת השערה שנדבקה לספר שנחלקו האחרונים בזה שבהסרתן יש משום מוחק ע"מ לכתוב [עי' ס' ש"מ סעיף ג' ד"ה שעל].

אמר רבי יעקב יצחק זצ"ל 'היהודי מפשיסחא': רבים אוהבים את השקר, ומעטים את האמת, מדוע? כי את השקר אפשר לאהוב באמת. ואת האמת אי אפשר לאהוב בשקר...

באיזו מילה מופיעה הגימטרייה הכי גדולה בתורה, "תשתרר" 1500

בוקר ויודע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו" (טז, ה) מבאר בתפארת שלמה שנרמז כאן מה שכתב בספר 'אור המאיר' עה"פ 'על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי', הבחינה לאדם לידע אם אוהב הוא את ה' באמת ובתמים, שיראה באיזו מחשבה הוא מתעורר בבוקר. אם נפשו נמשכת ובווערת באהבת הש"ת עם קומו, סימן הוא כי אכן עובד הוא את ה' באמת. אולם אם נפשו נמשכת להבלים ידע כי רחוק הוא מאהבת ה'. זה הפירוש 'בוקר ויודע ה' את אשר לו', בקימת הבוקר ידע האדם אם קשור הוא לה', אם לאו.

בשעת מחלוקת כל שכל ישר כל שהוא, הוא חכמה רבה, מפני שבשעת המחלוקת מאבדין את השכל.

גם הרשעים הגמורים, מכל מקום יש בהם לפחות מעט אמונה ורוחניות. וגם מתוך האנשים המאמינים, מכל מקום אפשר למצוא בהם גם דברים גרועים ורעים.

דרש רבינו הק' 'מקוצק' וכל מעשיך יהיו לשם שמים" – שה'לשם שמים' יהיה גם הוא לשם שמים! קל לחלוק. קשה לחלוק לשם שמים.

האדם מקנא במה שיקר ערך אצלו.

האמונה בבורא עולם נמצאת במקום אחר לגמרי. האדם חש בכל ליבו את נוכחות הבורא. ברור לו, בתחושתו הפנימית העמוקה, כי יש בורא ומנהיג לעולם; יש מי שמקשיב לתפילות ולבקשות; יש מי ששומר עלינו ומכוון את צעדינו. האם האמונה הזאת נובעת מן ההיגיון? לא בהכרח. היא באה ממקום שלמעלה מהשכל וההיגיון.

האמונה בהשגחה הפרטית, מביאה להכרה כי הצלחת השני אינה על חשבוני כלל, ואם עלי נגזר להצליח - הצלחתי בוא תבוא בין עם הצלחת השני ובין אם לאו. ככל שאדם מתבונן ומפנים מציאות זו תדעך ותעלם אש הקנאה.

האמונה כשהיא לעצמה אינה זקוקה להוכחות ואינה מתבססת על ידיעה והכרה שכלית. אנו נקראים 'מאמינים בני מאמינים', מפני שהאמונה נטועה בנפשנו מעצם הווייתנו. זו תחושתה הטבעית של הנשמה, שמרגישה את מקורה הא-לוקי ומשתוקקת להיות קשורה עימו. מבחינה זו, כל אדם הוא בבסיסו – מאמין.

האמונה לאדם היא כאוויר לגוף בכל רגע צריך לנשום אמונה, כל הסובב אותנו, כל מה שבאים אנו אתו במגע, יכול להביא להכרה חדשה בבורא... ולשם כך נתנו המצוות ... שומרים המצוות על האדם שלא יינזק וישמע בקול יצרו.

האמונה מחייה אותך. היא ממלאת את ימך בטוב. כשבאות צרות, דע שכל מה שקורה הוא לטובה.